OPVOEDING EN ONDERWIJS

Lichamelijke tuchtiging.

In de onderwijzerswereld is in den laatsten tijd wel wat te doen geweest over een proces, dat werd aangedaan aan het hoofd van een school te Zutphen, omdat hij aan een jongen een klap had toegediend. De jongen had zich, zonder dat daar eenige reden voor bestond, ernstig misdragen tegenover een onderwijzeres en het hoofd der school had de klap op dat oogenblik het meest noodige en doeltreffende correctie-middel gevonden. Maar dat was hem zeer kwalijk genomen, de ouders hadden „er werk van gemaakt" en de Zutphensche rechter had het hoofd der school veroordeeld tot f 40 boete ter zake van „mishandeling".

Het Gerechtshof te Arnhem oordeelde evenwel anders. Het stelde zich op het standpunt, dat iemand, die een klap geeft, niet zonder meer schuldig is en dat een klap van een paedagoog toch een geheel andere beteekenis heeft dan alle andere klappen. Hier is immers de bedoeling van verbetering, allerminst de toeleg van mishandeling. De beschuldigde werd daarom vrijgesproken.

Deze zaak verdient de volle aandacht van alle ouders van schoolgaande kinderen. Men klaagt veel over de tuchteloosheid van onze jeugd, maar ziet dan niet in, dat één van de beste krachten, die de tuchteloosheid kan helpen bestrijden, de onderwijzer, al zeer bemoeilijkt wordt in het zoo noodig krachtdadig handhaven van een goede tucht. Er kan een rechterlijk vonnis, een veroordeeling voor hem uit voortvloeien. En daarom wil menigeen „zijn handen niet branden". Dientengevolge gaat menige vlegel voort met zijn onhebbelijk gedrag.

Daarom moet de uitspraak van het Gerechtshof te Arnhem dan ook van groot belang worden geacht. Dat zoo'n hoog college, na een zeer uitvoerig onderzoek, den beschuldigde durft vrij te spreken, is een zaak van groote beteekenis. 't Geeft voldoening in de onderwijzerswereld, dat is te begrijpen. Maar ik hoop, dat het ook voldoening zal geven bij de ouders. Die zullen meer vreugde beleven van een jongen, die, als 't noodig was, op school een gevoeligen tik gehad heeft, dan dat men hem met zijn onhebbelijkheden heeft laten begaan.

Niemand bedoelt hier de deur open te zetten voor lichamelijke mishandeling. Het is het best, dat de onderwijzer, vooral de jonge onderwijzer, zich voorneemt niet te slaan, maar het is onvoorwaardelijk af te keuren, dat de jongens weten: de meester mag niet slaan. De humanistische paedagogiek heeft ons ook hier van de wijs gebracht. De tucht was te week. Het kind was goed en moest lief behandeld worden en moest vooral niet beschaamd gemaakt worden. En wat een grenzenlooze minachting had men voor de wijsheid van Salomo, die van de roede durfde te spreken.

De verweekelijkte periode komen we weer te boven. Wat men van de jeugd beleeft, doet twijfelen aan de doelmatigheid van de methode. De kwajongens zijn toch niet zoo onschuldig, als men zich had voorgesteld. Er groeiden lastpakken uit, waar de ouders mee verlegen raakten en waar de maatschappij weinig vreugde aan beleefde. En nu helpt een uitspraak als van het Gerechtshof van Arnhem ons een stap in de goede richting. Het tuchtrecht van de school moet vaststaan, ook wettelijk vaststaan en dat staat het met zoo'n uitspraak.

En dan moeten de ouders dat erkennen. En dan moet de school daar een verstandig gebruik van maken. Niemand neemt het op voor mishandeling in eenigen vorm. Maar een boosdoener, in wiens hart de dwaasheid is, moet tegenover zich vinden het recht, om hem met straffe, ook lichamelijke, middelen, tot rede te brengen.

En dat begrijpen ze gauw genoeg. Voor een vriendelijk woord zijn sommige knapen in de vlegeljaren niet meer vatbaar. En o wee! als de onderwijzer in zijn middelen daarmee uitgeput is. Niemand denkt er aan, een vader het recht te ontzeggen, zijn jongen een gepaste lichamelijke tuchtiging toe te dienen. Welnu, wanneer de vader zijn jongen aan den onderwijzer toevertrouwt, moet hij hem meteen dat tuchtrecht overdragen.

Maar natuurlijk, alles in het gepaste!

Gr. G. MEIMA.

LOSSE NUMMERS.

Herhaaldelijk komen bij ons aanvragen in om losse nummers van „De Reformatie", waarin één of ander artikel is opgenomen, zonder vermelding van datum of jaargang van het verlangde nummer. We moeten er de aandacht op vestigen, dat de administratie zich onmogelijk kan belasten met het nazoeken daarvan. Wij verzoeken daarom bij de aanvrage den datum van het nummer te willen aangeven, daar anders toezending achterwege zal moeten blijven. De aanvrage dient ook vergezeld te zijn van het bedrag van *f* 0,15 per nummer, daar incasseeren van dergelijke kleine bedragen te kostbaar is.

De Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN

De Synode der Chr. Geref. Kerk in N. A.

II.

In ons eerste artikel maakten we er gewag van, dat de Christelijke Gereformeerde Kerk in Nederland een deputaat naar bovengenoemde Synode zond. Dat de Gereformeerde Kerken in het land der Vaderen dit niet deden, was een bepaalde teleurstelling. De Amerikaansche groep deed zulks wel, herhaaldelijk. Óók nog in 1933. Gevoelen de Nederlandsche Gereformeerden wel genoeg het gewichtige van het uitoefenen van kerkelijke correspondentie? Wij hebben ergens gelezen dat Calvijn wel zeven zeeën wilde oversteken om de kerken zijner dagen nader bijeen te brengen. De Kerk in Noord-Amerika gaf telkens blijken dat zij in dit opzicht doordrongen was van Calvijns overtuiging. De Nederlandsche Geref. Kerken echter hebben voor de geheele zaak der correspondentie op de Middelburgsche Generale Synode slechts duizend gulden uitgetrokken. Toch wel niet royaal.

Maar, hoe dit zij, de Nederlandsche Chr. Geref. Kerk vond een broeder gewillig om op eigen kosten de Vereenigde Staten te bezoeken, en zijn kerkengroep op de Grand Rapids Synode te vertegenwoordigen. Deze broeder is Ds H. Janssen, leger- en vloot-predikant in algemeenen dienst. Het was het voorrecht van schrijver dezes, Z.Eerw. aan de Synode voor te stellen op Vrijdag 12 Juni. Vóór we hem introduceerden releveerden we, dat de Amerikaansche Synode van 1910 ons indertijd gedeputeerd had om aan de Chr. Geref. Kerk in Nederland voor te stellen om correspondentie aan te knoopen. Daaronder verstonden we wederzijdsche erkenning van kerkelijke attesten, vaststelling van houding tegenover derden, en verder onderlinge raadpleging wanneer het zou gaan over de wijziging van belijdenisschriften en liturgie. De Generale Synode der Geref. Kerken aan welke hetzelfde voorstel gedaan werd, accepteerde het. Althans in hoofdzaak. Doch de Chr. Geref. Synode wees het aanbod van de hand. Waarom? Wel, als antwoord op eene vraag daaromtrent, hadden we betuigd, dat de Amerikaansche Kerk wat de leer betreft, het ééns is met de Nederl. Geref. Kerken. Het bewijs daarvoor genoemd was het aannemen onzerzijds van de Conclusies van Utrecht. En de Chr. Geref. Synode bovengenoemd nam daarom ons voorstel niet aan. Want wat in Nederland haar Kerk scheidde, en onderscheidde, zoo werd verklaard, was juist het verschil in de leer, waarin we in Amerika eenstemmig waren met de Gereformeerde Kerken. We moesten dus teleurgesteld van de Synode terug keeren, hoewel we gaarne getuigen, dat de leden der Synode, met name haar president, Ds Janssen, ons op hartelijke en gastvrije wijze behandelden.

Zoo bleef de zaak hangen, geruimen tijd. Met o.i. treurige gevolgen. Want de leden der Nederl. Chr. Geref. Kerk konden hier geen kerkelijk tehuis vinden om zoo te zeggen. Sommigen kwamen terecht bij de kerken der „Kerstengroep", of zooals ze hier destijds heetten: de Nederduitsche Geref. Gemeenten. Wel zijn er thans een dozijn ongeveer van die Gemeenten, maar ze werden toch niet gevonden op alle plaatsen waar de emigranten zich nederzetten. En waar onze kerken wèl gevonden werden, had men soms gewetensbezwaar, doordat men meende, dat de Christian Reformed Church „Kuyperiaansch" was geworden. Hoewel er op dat punt nog heel wat te debatteeren valt. In elk geval, voor sommige der bovengenoemde menschen liep het uit op een kerkelijk „zwerven", met al de treurige gevolgen ervan. Doch in 1934 werd Ds I. van Dellen gedeputeerd om gedurende het eeuwjaar der Afscheiding óók de Generale Synode der Chr. Geref. Kerk in Nederland te bezoeken en de groeten over te brengen van de gelijknamige groep in Noord-Amerika. Reeds vroeger had onze Synode zich beslist uitgesproken, dat ons correspondentie-aanbod niet bedoelde om een oordeel te vellen over de actie waaruit de Chr. Geref. Kerk ontstond. Of, zooals het in de Acta der Synode van 1910 staat: „natuurlijk zonder zich in te laten met of uit te spreken over het rechtmatige van het optreden dier Kerk".

En Ds van Dellen had daarenboven zich duidelijk uitgesproken op de Gen. Synode der Chr. Geref. Kerk, dat wij in Amerika de Gereformeerde Kerken beschouwen als de rechtmatige voortzetting van de Kerk onzer Afgescheiden Vaderen.

Toch besloot de bovengenoemde Generale Synode, om connectie met de Amerikaansche Kerk te bewerkstelligen. In „De Wekker" van 18 Jan. 1935 las men, dat „volgens de gedrukte Acta, art. 84, de Synode besloot: „aan het verzoek der Chr Geref. Kerk in Noord-Amerika om afvaardiging naar hare Synode, Juni 1936, te voldoen"." De schrijver ervan, Prof. J. W. Geels, te Apeldoorn, haalt verder Art. 54 der notulen der Synode van 1911 aan, „zekere restrictie welke de Synode bij haar besluit maakte, n.l. „zij kan niet overgaan tot erkenning van wederzijdsche attesten"." „Dit voorbehoud", zoo lezen we verder, „had geen kerkrechtelijken ondergrond, maar hield verband met de Verbondsleer welke in de Chr. Geref. Kerk in Amerika evenals in de Geref. Kerken wordt voorgestaan en door onze Kerk als in strijd met Gods Woord en de Belijdenis is veroordeeld".

„Maar", zegt de schrijver aan het einde van zijn artikel: „Met dit alles te releveeren bedoel ik niet ten opzichte van de correspondentie tusschen beide Kerken een spaak in het wiel te steken. Maar wel is het noodzakelijk een goed inzicht in de wederzijdsche verhoudingen te hebben. Een goed gevoerde correspondentie kan vrucht sorteeren in verband met het vertrek van leden der Chr. Geref. Kerk naar Amerika. Hierbij komt allereerst de vraag: bij welke Kerk moeten we ons in de Nieuwe Wereld aansluiten? De Kerk dient toch voorlichting te kunnen geven. Het is beneden haar waardigheid als Kerk des Heeren het antwoord op een dergelijke vraag te laten afhangen van de omstandigheden, zooals men die in Amerika zal aantreffen.

Het geldt hier de vraag: is de Chr. Geref. Kerk in Amerika de wettige Kerk des Heeren, ja of neen. Gezien de historie behoeft dat voor ons als Chr. Geref. Kerk geen vraag te zijn. De Chr. Geref. Kerk in Amerika is vrucht van de Kerk der Afscheiding. Ten opzichte van de wettigheid dier Kerk kan door ons geen enkel kerkrechtelijk bezwaar worden ingebracht. Reeds aan dit feit kan het recht tot correspondentie ontleend worden, maar er zijn nog andere motieven, welke tot een nauwere relatie dringen."

In elk geval verscheen Ds Janssen en de Synode ontving Z.Eerw. op hartelijke wijze. De groete der Kerk door hem vertegenwoordigd werd overgebracht op gepaste wijze, waarna Ds Janssen sprak over de onzekerheid en de verwarde toestanden van heden. „Europa ook", zoo werd geconstateerd, „verkeert in een bange crisis en de zwaarste tijden, in plaats van voorbij te zijn gegaan, schijnen nog te zullen komen", zoo oordeelde de spreker.

En hoe staat de Kerk onder dat alles? Hoe zal ze zich gedragen? Wat moet ze doen? — Vragen, die er Ds Janssen als vanzelf toe leidden, om naar de begeerte zijns harten ook enkele oogenblikken te spreken over noodige, vastere eenheid, te zoeken in het kerkelijke van wat in beginsel één is. We hebben dit aanvaard, maar die redt ons niet uit de moeilijkheid. God moet uit de pluriformiteit ons brengen tot de uniformiteit. De tegenwoordige crisis achtte de spreker te zijn een Goddelijke roepstem tot vereeniging van hetgeen essentiëel één is en bijeen behoort. Als we dat niet aan willen en vereeniging blijven weigeren, zal God er ons misschien op zeer pijnlijke wijze toe brengen. Denk aan Rusland!

Spreker verheugt zich er over, dat er nader contact tusschen zijne en onze Kerk begeerd wordt. Hij ziet veel overeenkomst tusschen de beide kerkengroepen, daar en hier. Beide hebben hun wortel in de Afscheiding van 1834; van beide geldt de oude zinspreuk, Luctor et Emergo.

Beide hebben we den strijd tegen de wereld, zoowel binnen als buiten de kerk. En de strijd binnen is de moeilijkste en belangrijkste. Onze grootste vijand is het humanisme, een gecultureerd heidendom.

In dien strijd voelde de geachte spreker de eenheid van zijn volk met ons. Hij eindigde zijne rede, die met groote belangstelling aangehoord werd, met het verzoek tot kerkelijke correspondentie, zooals die vóór 1892 bestond."

Ds I. van Dellen antwoordde Ds. Janssen. Hij sprak onder anderen van de hartelijke ontvangst, die hij zelf op de Synode der Christelijke Gereformeerde Kerk in Nederland genieten mocht verleden jaar en acht het heerlijk, dat de beide Kerken zoo door hare vertegenwoordigers elkander ontmoeten mogen. Met nadruk wees hij op onze problemen, die gaandeweg moeilijker worden. Daaruit komt het voort, dat die kerken, die confessioneel één zijn en feitelijk worstelen met dezelfde problemen, elkander zoeken. Op voorstel van den spreker werden Dr Y. P. de Jong, Ds I. van Dellen en de heer A. Meeter aangewezen, om eene motie te formuleeren, waardoor nauwere connectie met de Christelijke Gereformeerde Kerk in Nederland zal worden gezocht.

Wat die formuleering bevat hopen we in een ander artikel mede te deelen.

Nog zij gemeld, dat de Synode, hoewel teleurgesteld dat er niemand was van de zijde der Gereformeerde Kerken in het land der Vaderen, met algemeene stemmen besloot ook ter Synode van Augustus a.s., in Nederlands hoofdstad te vergaderen, zich te laten vertegenwoordigen door Ds E. J. F. van Halsema, leeraar der North Side Chr. Geref. Kerk te Passaic in den staat New-Jersey. We hebben het volste vertrouwen dat de benoemde zich op waardige wijze van zijn taak zal kwijten. Hij is een der zonen van Ds van Halsema, nu gevestigd te Haren (Gron.), die onlangs zijn tachtigsten geboortedag mocht vieren onder veel belangstelling. Het zal hem goed doen zijn zoon te zien afgevaardigd naar de Kerk, zoo nauw verbonden aan de Christian Reformed Church van de Nieuwe Wereld, nog steeds door genade de oude waarheid handhavend.

HENRY BEETS.